

SODBA SODIŠČA (prvi senat)

z dne 19. decembra 2012(*)

„Obdavčenje – Direktiva 90/434/EGS – Skupni sistem obdavčitve za združitve, delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic – Členi 2, 4 in 9 – Prenos sredstev – Obdavčitev kapitalskega dobička, ki ga prenosna družba ustvari ob prenosu sredstev – Odlog obdavčitve – Pogoji, da so v bilanci stanja prenosne družbe ovrednotena rezervna sredstva v višini ustvarjenega kapitalskega dobička“

V zadevi C-207/11,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Commissione tributaria regionale di Milano (Italija) z odločbo z dne 7. aprila 2011, ki je prispela na Sodišče 2. maja 2011, v postopku

3D I Srl

proti

Agenzia delle Entrate – Ufficio di Cremona,

SODIŠČE (prvi senat),

v sestavi A. Tizzano, predsednik senata, M. Ilešić (poročevalec), E. Levits, J.-J. Kasel in M. Safjan, sodniki,

generalni pravobranilec: N. Jääskinen,

sodna tajnica: A. Impellizzeri, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 10. maja 2012,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za 3D I Srl A. Fantozzi, R. Esposito in G. Mameli, odvetniki,
- za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj s P. Gentilijem, avvocato dello Stato,
- za Evropsko komisijo P. Rossi in W. Roels, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 10. julija 2012

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago členov 2, 4 ter 8(1) in (2) Direktive Sveta z dne 23. julija 1990 o skupnem sistemu obdavčitve za združitve, delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic (90/434/EGS) (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 142).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo 3D I Srl (v nadaljevanju: 3D I), nekdanjo 3D FIN Srl, in Agenzia delle Entrate – Ufficio di Cremona (v nadaljevanju: Agenzia delle Entrate), ker je ta zavrnila vračilo nadomestnega davka („imposta sostitutiva“), ki ga je navedena družba plačala zaradi prenosa veje svoje dejavnosti znotraj Skupnosti.

Pravni okvir

Ureditev Unije

3 V uvodnih izjavah od prve do šeste Direktive 90/434 je navedeno:

„ker [...] združit[ev], delit[ev], prenos[ov] sredstev in zamenjav[...] kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic [...] ne smejo ovirati omejitve, pomanjkljivosti ali izkrivljanja, ki izhajajo predvsem iz davčnih predpisov držav članic; ker je treba za te operacije zato uvesti davčna pravila, ki so s stališča konkurence nevtralna, in podjetjem omogočiti, da se prilagodijo zahtevam skupnega trga, povečajo produktivnost in izboljšajo svojo konkurenčno moč na mednarodni ravni;

ker so te operacije zaradi davčnih predpisov v slabšem položaju v primerjavi z operacijami, ki se nanašajo na družbe iz iste države članice; ker je treba ta neugoden položaj odpraviti;

ker tega cilja ni mogoče doseči z razširitvijo sistemov, veljavnih v državah članicah, na raven Skupnosti, saj lahko razlike med temi sistemi ustvarijo izkrivljanja; ker lahko ustrezno rešitev zagotovi le skupni davčni sistem;

ker naj bi skupni davčni sistem odpravil obdavčitev v zvezi z združitvami, delitvami, prenosi sredstev ali zamenjavo kapitalskih deležev ter hkrati zavaroval finančne interese države, v kateri je prenosna družba ali prevzeta družba;

ker je posledica operacij kot so združitve, delitve ali prenosi sredstev, navadno bodisi preoblikovanje prenosne družbe v stalno enoto družbe, ki sprejme sredstva, bodisi to, da postanejo sredstva povezana s stalno enoto te družbe;

ker omogoča sistem odloga obdavčitve kapitalskih dobičkov iz prenesenih sredstev do časa njihovega dejanskega razpolaganja, ki se uporablja za sredstva, prenesena stalni enoti, oprostitve obdavčitve ustreznih kapitalskih dobičkov, hkrati pa zagotavlja, da jih dokončno obdavči država, v kateri je prenosna družba, v času dejanskega razpolaganja“.

4 Člen 2 te direktive pod naslovom I – „Splošne določbe“ določa:

„V tej direktivi imajo izrazi naslednji pomen:

[...]

(c) ‚prenos sredstev‘ pomeni operacijo, s katero družba brez prenehanja prenese vse ali eno ali več vej svoje dejavnosti na drugo družbo v zamenjavo za prenos vrednostnih papirjev, ki predstavljajo kapital družbe, ki sprejme prenos;

(d) „zamenjava kapitalskih deležev“ pomeni operacijo, s katero družba pridobi delež v kapitalu druge družbe, tako da pridobi večino glasovalnih pravic v tej družbi v zamenjavo za izdajo vrednostnih papirjev, ki predstavljajo kapital prve družbe, družbenikom druge družbe, z njihovimi vrednostnimi papirji, in, če je primerno, gotovinsko plačilo, ki ne presega 10 % nominalne vrednosti, ali, v odsotnosti nominalne vrednosti, računovodske vrednosti vrednostnih papirjev, izdanih v zameno;

(e) „prenosna družba“ pomeni družbo, ki prenese [...] vse ali eno ali več svojih dejavnosti;

(f) „družba prejemnica“ pomeni družbo, ki sprejme [...] vse ali eno ali več dejavnosti prenosne družbe;

[...]“

5 Naslov II Direktive 90/434 v členih od 4 do 8 vsebuje „pravila, ki se uporabljajo za združitve, delitve in zamenjave kapitalskih deležev“. Člen 4 te direktive določa:

„1. Združitev ali delitev ne sme povzročiti obdavčenja kapitalskih dobičkov, izračunanih iz razlike med realno vrednostjo prenesenih sredstev in obveznosti ter njihovo vrednostjo za davčne namene. Naslednji izrazi pomenijo:

– vrednost za davčne namene: vrednost, na osnovi katere se izračuna dobiček ali izguba za namene davka od dohodka, dobičkov ali kapitalskih dobičkov prenosne družbe, če so bila ta sredstva ali obveznosti prodana v času združitve ali delitve, vendar neodvisno od nje,

– prenesena sredstva in obveznosti: tista sredstva in obveznosti prenosne družbe, ki so kot posledica združitve ali delitve dejansko povezana s stalno enoto družbe prejemnice v državi članici prenosne družbe in sodelujejo pri ustvarjanju dobičkov ali izgub, upoštevanih za davčne namene.

2. Države članice uporabljajo odstavek 1 pod pogojem, da družba prejemnica izračuna novo amortizacijo in dobičke ali izgube v zvezi s prenesenimi sredstvi in obveznostmi v skladu s pravili, ki bi veljala za družbo ali družbe, ki so opravile prenos, če ne bi bilo združitve ali delitve.

3. Kadar je po zakonih države članice, v kateri je prenosna družba, družba prejemnica upravičena do nove amortizacije ali dobičkov ali izgub v zvezi s prenesenimi sredstvi in obveznostmi, ki se izračunajo po osnovi, drugačni od tiste, določene v odstavku 2, se odstavek 1 ne uporablja za sredstva in obveznosti, za katere je uporabljena ta možnost.“

6 Člen 8(1) in (2) navedene direktive določa:

„1. Dodelitev vrednostnih papirjev ob združitvi, delitvi ali zamenjavi kapitalskih deležev, ki predstavljajo kapital družbe prejemnice ali prevzemnice, družbeniku prenosne družbe ali prevzete družbe v zamenjavo za vrednostne papirje, ki predstavljajo kapital slednje, sama po sebi ne povzroči obdavčitve dohodka, dobičkov ali kapitalskih dobičkov tega družbenika.

2. Države uporabljajo odstavek 1 pod pogojem, da družbenik ne pripiše prejetim vrednostnim papirjem višje vrednosti za davčne namene, kakor so jo imeli zamenjani vrednostni papirji tik pred združitvijo, delitvijo ali zamenjavo.

Uporaba odstavka 1 ne preprečuje državam članicam, da obdavčijo dobiček, ki izhaja iz poznejšega prenosa sprejetih vrednostnih papirjev, enako kakor dobiček, ki izhaja iz prenosa vrednostnih papirjev pred pridobitvijo.

V tem odstavku ‚vrednost za davčne namene‘ pomeni znesek, na osnovi katerega se izračuna dobiček ali izguba za namene davka od dohodka, dobičkov ali kapitalskih dobičkov družbenika družbe.“

7 Naslov III Direktive 90/434 določa „pravila, ki veljajo za prenose sredstev“. V skladu s členom 9 te direktive, ki je edini člen poglavja III, se za te prenose uporabljajo členi od 4 do 6 navedene direktive.

Italijanska ureditev

8 Direktiva 90/434 je bila v Italiji prenesena z zakonsko uredbo št. 544 z dne 30. decembra 1992 o ukrepih za izvajanje direktiv Skupnosti, ki se nanašajo na sistem obdavčitve združitvev, delitev, prenosov sredstev in zamenjav deležev (GURI št. 9 z dne 13. januarja 1993, str. 8, v nadaljevanju: zakonska uredba št. 544/1992).

9 Člen 1 zakonske uredbe št. 544/1992 je določal:

„Določbe te uredbe se uporabljajo:

[...]

(c) za prenose dejavnosti ali sklopov dejavnosti, ki se nanašajo na eno samo vejo dejavnosti, med subjekti iz točke (a) [to so delniške družbe, komanditne delniške družbe, družbe z omejeno odgovornostjo, zadruge, javna in zasebna podjetja, katerih edini ali glavni cilj je opravljanje gospodarske dejavnosti, s sedežem na državnem ozemlju in vsi podobni subjekti, ki so rezidenti drugih držav članic Evropske unije,] s sedežem v različnih državah Unije, pod pogojem, da ima vsaj en sedež na državnem ozemlju“.

10 Člen 2(2) zakonske uredbe št. 544/1992 je določal:

„Noben od prenosov iz točke (c) ne pomeni realizacije kapitalskega dobička ali izgube, vendar zadnja vrednost prenesene dejavnosti ali veje dejavnosti, pripisana za davčne namene, pomeni vrednost, ki se prejetemu kapitalskemu deležu pripiše za davčne namene. Razlika med vrednostjo prejetih delnic ali deležev in zadnjo vrednostjo prenesenih sredstev, kakor je bila pripisana za obdavčenje dohodka, ni del obdavčljivega prihodka prenosnega podjetja ali družbe, če ni bila realizirana ali razdeljena družbenikom. Če so prejeti deleži vneseni v bilanco stanja kot vrednost, ki je višja od računovodske vrednosti prenesene dejavnosti, se razlika vnese pod ustrezno postavko in je del obdavčljivega prihodka v primeru razdelitve. [...]“

11 Poleg tega je ob prenosu iz postopka v glavni stvari veljala zakonska uredba št. 358 z dne 8. oktobra 1997 o spremembi sistema davkov od prihodka pri operacijah odsvojitve in prenosa podjetij, združitvev, delitev in zamenjave kapitalskih deležev (GURI št. 249 z dne 24. oktobra 1997, str. 4, v nadaljevanju: zakonska uredba št. 358/1997).

12 Člen 1(1) in (2) zakonske uredbe št. 358/1997 je določal:

„1. Pri kapitalstkih dobi?kih, nastalih iz prenosa dejavnosti, ki so bile v lasti najmanj tri leta in so opredeljene v skladu z merili iz ?lena 54 enotnega besedila predpisov o obdav?itvi dohodka [...], se kot nadomestilo za davek od dohodka lahko uporabi davek s stopnjo 19 % [...].

2. Izbrano mo?nost uporabe nadomestnega davka je treba navesti v dav?ni napovedi za dav?no obdobje, v katerem so bili realizirani kapitalski dobi?ki [...].“

13 ?len 4(1) in (2) zakonske uredbe št. 358/1997 je dolo?al:

„1. Prenosi dejavnosti, ki so bile v lasti najmanj tri leta, ki jih opravijo subjekti iz ?lena 87(1)(a) in (b) enotnega besedila predpisov o obdav?itvi dohodka [...], ne pomenijo realizacije kapitalskega dobi?ka ali izgube. Vendar mora prenosna dru?ba kot vrednost prejetih dele?ev priznati zadnjo dav?no priznano vrednost prenesene dejavnosti, dru?ba prejemnica pa nasledi prenosno dru?bo v razmerju do sredstev in obveznosti glede navedene dejavnosti; za to v posebni preglednici, ki se prilo?i obra?unu davka od dohodkov, navede podatke iz bilance stanja in dav?no priznane vrednosti.

2. Namesto uporabe dolo?b iz odstavka 1 se lahko subjekti, ki so v njem opredeljeni, v aktu o prenosu odlo?ijo za uporabo dolo?b enotnega besedila predpisov o obdav?itvi dohodka [...] in ?lena 1 te uredbe. Navedeno mo?nost je mogo?e izkoristiti tudi glede prenosov iz ?lena 1 [zakonske uredbe št. 544/1992].“

14 Zakonski uredbi št. 544/1992 in št. 358/1997 sta bili ob reformi nacionalnega dav?nega sistema 1. januarja 2004 razveljavljeni. V okviru te reforme je postal sistem dav?ne nevtralnosti za ?ezmejne transakcije prenosa sredstev enak tistemu, ki je dolo?en za nacionalne transakcije prenosa, pogoj najmanj triletnega lastništva podjetja iz ?lena 4(1) zakonske uredbe št. 358/1997 pa je bil opu?en. Zato je bila odpravljena mo?nost uporabe 19-odstotnega nadomestnega davka.

Spor o glavni stvari in vpra?anje za predhodno odlo?anje

15 3D I je kapitalstka dru?ba s sede?em v Crema (Italija). Ta dru?ba je 12. oktobra 2000 vejo svoje dejavnosti, ki je bila prav tako v Italiji, prenesla na dru?bo s sede?em v Velikem vojvodstvu Luksemburg. Po tej transakciji je bila prenesena dejavnost preoblikovana v stalno poslovno enoto luksembur?ke dru?be v Italiji. Dru?ba 3D I je v zameno dobila dele? v tej dru?bi v obliki delnic. Ta dele? je bil vnesen v bilanco stanja dru?be 3D I po vrednosti, ki je bila vi?ja od vrednosti prenesene dejavnosti za dav?ne namene.

16 Dru?ba 3D I se je 9. maja 2001 odlo?ila, da bo za to transakcijo pla?ala nadomestni davek po 19-odstotni dav?ni stopnji, kot je dolo?eno v ?lenih 1(1) in 4(2) zakonske uredbe št. 358/1997, s ?imer se je odpovedala sistemu dav?ne nevtralnosti iz ?lena 2(2) zakonske uredbe št. 544/1992. Dru?ba 3D I je torej pla?ala 5.732.298.000 ITL, to je 2.960.484,85 EUR, kar ustreza znesku dolgovanega nadomestnega davka. Po pla?ilu tega davka je bil ra?unovodski kapitalski dobi?ek iz transakcije prenosa razdeljen, pri ?emer je bila za dav?ne namene priznana razlika med vrednostjo prenesenega dela dejavnosti za dav?ne namene in ra?unovodsko vrednostjo, pripisano kapitalskim dele?em, prejetim v zameno (uskladitev ra?unovodske vrednosti teh dele?ev z vrednostjo za dav?ne namene).

17 Dru?ba 3D I je po tem, ko se je seznanila predvsem s sodbo v zadevi X in Y z dne 21. novembra 2002 (C-436/00, Recueil, str. I-10829), 8. januarja 2004 od dav?nega organa zahtevala vra?ilo pla?anega nadomestnega davka. Trdila je, da ?len 2(2) zakonske uredbe št. 544/1992 ni v skladu z Direktivo 90/434, ker je za nevtralnost prenosa dolo?al pogoje, ki jih navedena direktiva ni dolo?ala. Pogoj zamrznitve razlike med vrednostmi v obliki rezerve, ki je ni mogo?e razdeliti, naj bi

v praksi povzročal, da so se zadevna podjetja odločala za plačilo nadomestnega davka, saj je bila tretja možnost, določena v nacionalni ureditvi, in sicer plačilo navadnega davka v višini 33 % razlike v vrednosti, še bolj neugodna kot prvi dve. Družba 3D I je trdila, da je zmotno menila, da so pogoji iz člena 2(2) zakonske uredbe št. 544/1992 zakoniti, in se je zaradi te zmote odločila za nadomestni davek namesto za sistem davčne nevtralnosti.

18 Agenzia delle Entrate je zahtevek za vračilo z molkom zavrnila, zato je družba 3D I 13. aprila 2004 vložila tožbo pri Commissione tributaria provinciale di Cremona. Tožba je bila 11. oktobra 2006 zavrnjena med drugim z obrazložitvijo, da se je družba 3D I svobodno odločila za sistem nadomestnega davka in da je imela koristi od ugodnejše davčne stopnje v primerjavi z običajno, ki bi jo morala plačati v primeru realizacije kapitalskega dobička.

19 Družba 3D I je zoper to sodbo 5. marca 2007 vložila pritožbo pri Commissione tributaria regionale di Milano. To sodišče meni, da je člen 2(2) zakonske uredbe št. 544/1992 – v delu, v katerem določa, da se v bilanco stanja prenosne družbe po prenosu znotraj Skupnosti vnese rezervna sredstva, saj bi sicer prišlo do obdavčitve kapitalskega dobička, ki je rezultat prenosa – v nasprotju z Direktivo 90/434 in ustaljeno sodno prakso Sodišča, ki ukrepe, ki preprečujejo prosti pretok kapitala in svobodo ustanavljanja, razglašajo za protipravne. Države članice bi namreč morale, da bi se izognile tej neskladnosti s pravom Unije, odložiti obdavčitev kapitalskega dobička, dokler se ta dejansko ne realizira, za ta odlog pa ne bi smele določiti pogojev, ki pretirano omejujejo navedeni temeljni svoboščini.

20 V teh okoliščinah je predložitveno sodišče prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je zakonodaja države članice, kakršna je italijanska iz člena 2(2) zakonske uredbe [št. 544/1992], v skladu s katero se prenosni družbi pri prenosu ali zamenjavi kapitalskih deležev obdavči kapitalski dobiček iz prenosa v višini razlike med prvotnimi stroški nakupa prenesenih kapitalskih deležev in njihovo prodajno vrednostjo, razen če prenosna družba v bilanci stanja ovrednoti posebna rezervna sredstva v višini kapitalskega dobička iz prenosa, kot je predmet tega postopka, v nasprotju s členi 2, 4 ter 8(1) in (2) Direktive [90/434]?“

Vprašanje za predhodno odločanje

21 Predložitveno sodišče v bistvu sprašuje, ali je treba člene 2, 4 in 8(1) in (2) Direktive 90/434 razlagati tako, da v primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, nasprotujejo temu, da se prenosni družbi pri prenosu ali zamenjavi kapitalskih deležev obdavči kapitalski dobiček iz tega prenosa, razen če prenosna družba v bilanci stanja ovrednoti posebna rezervna sredstva v višini kapitalskega dobička iz navedenega prenosa.

22 Ni sporno, da se zadeva v glavni stvari nanaša samo na prenos sredstev v smislu točke (c) člena 2 te direktive, in ne na zamenjavo kapitalskih deležev v smislu točke (d) navedenega člena 2. V teh okoliščinah je treba to vprašanje omejiti na primer prenosa sredstev.

23 Poleg tega je treba v zvezi s tem primerom ugotoviti, da je iz ?lena 9 Direktive 90/434 razvidno, da njen ?len 8 ne spada med pravila, ki se uporabljajo za prenos sredstev. Navedeni ?len 8 dolo?a, da dodelitev vrednostnih papirjev ob združitvi, delitvi ali zamenjavi kapitalskih deležev, ki predstavljajo kapital družbe prejemnice ali prevzemnice, družbeniku prenosne družbe ali prevzete družbe v zameno za vrednostne papirje, ki predstavljajo kapital prevzete družbe, sama po sebi ne povzro?i obdav?itve dohodka, dobi?kov ali kapitalskih dobi?kov tega družbenika. Razlog, da se ta ?len ne uporablja za prenos sredstev, je v tem, da se pri takem prenosu vrednostni papirji, ki predstavljajo kapital družbe prejemnice, ne izdajo družbenikom prenosne družbe, temve? neposredno tej družbi.

24 Zato je treba predloženo vprašanje preu?iti ob upoštevanju ?lenov 2, 4 in 9 Direktive 90/434.

25 Predvsem ?len 4(1) te direktive v povezavi z njenim ?lenom 9 dolo?a, da prenos sredstev ne sme povzro?iti obdav?enja kapitalskih dobi?kov, izra?unanih na podlagi razlike med realno vrednostjo prenesenih sredstev in obveznosti ter njihovo vrednostjo za dav?ne namene. Ta dolo?ba natan?neje dolo?a, da je vrednost za dav?ne namene vrednost, na osnovi katere se izra?una dobi?ek ali izguba za namene davka od dohodka, dobi?kov ali kapitalskih dobi?kov prenosne družbe, ?e so bila ta sredstva ali obveznosti prodana v ?asu prenosa sredstev, vendar neodvisno od njega. Za prenesena sredstva in obveznosti je treba pri prenosu šteti veje dejavnosti prenosne družbe, ki so po prenosu dejansko povezane s stalno poslovno enoto družbe prejemnice v državi ?lanici prenosne družbe ali postanejo ta enota in sodelujejo pri ustvarjanju dobi?kov ali izgub, upoštevanih za dav?ne namene.

26 Namen Direktive 90/434 je, kot je razvidno iz njene prve in ?etrte uvodne izjave, s to zahtevo dav?ne nevtralnosti v razmerju do družbe prejemnice in prevzete družbe zagotoviti, da prenosi sredstev družb iz razli?nih držav ?lanic ne ovirajo omejitve, pomanjkljivosti ali izkrivljanja, ki izhajajo iz dav?nih predpisov držav ?lanic, in sicer zato, da se podjetjem omogo?i, da se prilagodijo zahtevam skupnega trga, pove?ajo produktivnost in izboljšajo svojo konkuren?no mo? na mednarodni ravni (glej v tem smislu sodbe z dne 17. julija 1997 v zadevi Leur-Bloem, C-28/95, Recueil, str. I-4161, to?ka 45; z dne 11. decembra 2008 v zadevi A.T., C-285/07, ZOdl., str. I-9329, to?ka 21, in z dne 20. maja 2010 v zadevi Modehuis A. Zwijnenburg, C-352/08, ZOdl., str. I-4303, to?ka 38).

27 Vendar ta zahteva dav?ne nevtralnosti ni brezpogojna. V skladu z odstavkom 2 ?lena 4 Direktive 90/434 v povezavi z njenim ?lenom 9 namre? države ?lanice uporabljajo odstavek 1 navedenega ?lena 4 pod pogojem, da družba prejemnica izra?una novo amortizacijo in dobi?ke ali izgube v zvezi s prenesenimi sredstvi in obveznostmi v skladu s pravili, ki bi veljala za družbo ali družbe, ki so opravile prenos, ?e do prenosa ne bi prišlo. Odstavek 3 ?lena 4 navedene direktive dolo?a, da kadar je po zakonih države ?lanice, v kateri je prenosna družba, družba prejemnica upravi?ena do nove amortizacije ali dobi?kov ali izgub v zvezi s prenesenimi sredstvi in obveznostmi, ki se izra?unajo po osnovi, druga?ni od tiste, dolo?ene v odstavku 2 tega ?lena 4, se njegov odstavek 1 ne uporablja za sredstva in obveznosti, za katere je uporabljena ta možnost.

28 Kot je poudarila Evropska komisija, je namen te obveznosti družbe prejemnice, da mora za uveljavljanje dav?ne nevtralnosti ohraniti stalnost ocene prenesenih sredstev in obveznosti za potrebe izra?una z njimi povezane nove amortizacije in dobi?ka ali izgube, prepre?iti, da bi ta nevtralnost povzro?ila dokon?no oprostitev, ki je Direktiva 90/434 ne dolo?a. Iz ?etrte in šeste uvodne izjave te direktive je namre? razvidno, da ta uvaja samo sistem odloga obdav?itve kapitalskih dobi?kov iz prenesenih sredstev, ki prepre?uje, da bi prenos dejavnosti sam po sebi povzro?il obdav?itev, hkrati pa z zagotavljanjem obdav?itve teh dobi?kov ob dejanski realizaciji varuje finan?ne interese države, v kateri je prenosna družba (glej v tem smislu sodbo z dne 5.

julija 2007 v zadevi Kofoed, C-321/05, ZOdl., str. I-5795, točka 32, ter zgoraj navedeni sodbi A.T., točka 28, in Modehuis A. Zwijnenburg, točka 39).

29 Čeprav Direktiva 90/434 tako določa pogoje, ki veljajo glede družbe prejemnice za odlog obdavčitve kapitalskih dobičkov iz prenesene dejavnosti, pa ne določa pogojev, ki veljajo za možnost prenosne družbe, da odloži obdavčitev kapitalskih dobičkov iz vrednostnih papirjev, ki predstavljajo kapital družbe prejemnice, prejetih v zameno za prenos, in zlasti ne ureja vprašanja glede vrednosti, ki naj jo prenosna družba pripiše navedenim vrednostnim papirjem.

30 V nasprotju s tem, kar očitno zatrjuje družba 3D I, pa iz tega ne izhaja, da Direktiva 90/434 državam članicam prepoveduje določitev takih pogojev, temveč da jim ta direktiva, kot je navedel generalni pravobranilec v točkah 42 in 49 sklepnih predlogov, pušča polje proste presoje, ki jim omogoča, da za davčno nevtralnost, do katere je upravičena prenosna družba, določi pogoje glede ocene vrednostnih papirjev, prejetih v zameno, kot je kontinuiteta davčnih vrednosti, če posledica teh pogojev ni, da prenos teh vrednostnih papirjev ob prenosu sredstev povzroči obdavčitev kapitalskih dobičkov, ki iz njih izhajajo.

31 Kot je navedel generalni pravobranilec v točki 43 sklepnih predlogov, to ugotovitev potrjujeta zasnova Direktive 90/434 in dejstvo, da je Komisija v zadnjem predlogu direktive Sveta o spremembi Direktive 90/434 z dne 17. oktobra 2003 (COM(2003) 613 final) ter v predlogu direktive Sveta o skupnem sistemu obdavčitve za združitve, delitve in prenose sredstev družb iz različnih držav članic (UL 1969, C 39, str. 1) predlagala vključitev določbe v zvezi z vrednostjo, ki jo je treba pripisati vrednostnim papirjem, prejetim v zameno za prenos dejavnosti. Komisija je nameravala s to določbo, v skladu s katero bi se navedenim vrednostnim papirjem pripisala realna vrednost, ki jo je prenesena dejavnost imela tik pred prenosom, preprečiti dvojno obdavčevanje, do katerega bi lahko prišlo ob realizaciji kapitalskih dobičkov, če bi družba prejemnica preneseno dejavnost ocenila v skladu s pogojem iz člena 4(2) Direktive 90/434, prenosna družba pa bi prejetim vrednostnim papirjem pripisala vrednost, ki jo je prenesena dejavnost imela tik pred transakcijo. Vendar zakonodajalec Unije ni sledil temu predlogu.

32 Glede položaja v postopku v glavni stvari, je iz predložitvene odločbe razvidno, kot sta tudi poudarili italijanska vlada in Komisija, da je nacionalna zakonodaja družbi 3D I omogočala, da vrednostnim papirjem, prejetim v zameno za prenos, pripiše vrednost, ki jo je dejavnost imela pred prenosom, in da se ji tako odloži obdavčitev kapitalskih dobičkov iz teh vrednostnih papirjev pod pogojem, ki je – kakor je bilo ugotovljeno v prejšnjih točkah te sodbe – v sedanjem stanju prava Unije povsem v skladu z njim.

33 V teh okoliščinah ni mogoče šteti, da je to, da nacionalna zakonodaja prenosni družbi ponuja dodatno možnost, da navedenim vrednostnim papirjem pripiše višjo vrednost od tiste, ki jo je prenesena dejavnost imela pred transakcijo, ki ustreza zlasti kapitalskemu dobičku, nastalemu pri prenosu, vendar za to možnost določa pogoja, da ta družba v bilanci stanja ovrednoti posebna rezervna sredstva v višini kapitalskega dobička iz navedenega prenosa, v nasprotju z Direktivo 90/434.

34 Italijanska vlada in Komisija sta poleg tega poudarili, da pogoj iz postopka v glavni stvari ustreza le raunovodskim zahtevam, ki nujno izhajajo iz ocene deležev, in da je bila obdavčitev navedene rezerve v primeru razdelitve družbenikom prenosne družbe potrebna v okviru nacionalnega davčnega sistema, ki je veljal v času nastanka dejstev v postopku v glavni stvari, saj bi ta sistem, ki je s to razdelitvijo tem družbenikom priznaval davčni odbitek, povzročil neposredno škodo za italijanski državni proračun ter neupravičeno korist za navedene družbenike in posredno za prenosno družbo.

35 Ob upoštevanju zgornjih ugotovitev je treba na predloženo vprašanje odgovoriti, da je treba

Člene 2, 4 in 9 Direktive 90/434 razlagati tako, da v primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ne nasprotujejo temu, da se prenosni družbi pri prenosu ali zamenjavi kapitalskih deležev obdavči kapitalski dobiček iz tega prenosa, razen če prenosna družba v bilanci stanja ovrednoti posebna rezervna sredstva v višini kapitalskega dobička iz navedenega prenosa.

Stroški

36 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški, priglašeni za predložitev stališča Sodišča, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (prvi senat) razsodilo:

Člene 2, 4 in 9 Direktive Sveta z dne 23. julija 1990 o skupnem sistemu obdavčitve za združitve, delitve, prenose sredstev in zamenjave kapitalskih deležev družb iz različnih držav članic (90/434/EGS) je treba razlagati tako, da v primeru, kakršen je ta v postopku v glavni stvari, ne nasprotujejo temu, da se prenosni družbi pri prenosu ali zamenjavi kapitalskih deležev obdavči kapitalski dobiček iz tega prenosa, razen če prenosna družba v bilanci stanja ovrednoti posebna rezervna sredstva v višini kapitalskega dobička iz navedenega prenosa.

Podpisi

* Jezik postopka: italijanščina.